

Recensie: Interview Hooverphonic

foto © Kris Dewitte

Recensie:

Retrofuturisten die spelen met strijkers en meerstemmigheid. Hooverphonic is een andere weg ingeslagen en heeft een nieuwe plaat 'In Wonderland'. In 1995 zag de groep het levenslicht. Het jaar daarna brachten ze hun debuutalbum 'A New Stereophonic Sound Spectacular' uit waarna er nog elf zouden volgen. De band vinkte ook al heel wat frontvrouwen af waarvan Geike Arnaert het langst bleef hangen. Na vijf jaar Noémie Wolfs, werd de liedjeskluis opengebroken en werd er gezocht naar meerdere glazen slippers. Voor 'In Wonderland' deden de twee mannen het deze keer ook met glazen klompen.

Jullie zijn zelfverklaarde retro-futuristen. Wat moeten we ons daarbij voorstellen?

Alex: Dat we het kind met het badwater niet graag willen weggoaien en de leuke oude dingen willen combineren met de leuke dingen uit de toekomst. We gebruiken vaak heel veel hightech, maar ook veel oude spullen en die twee dingen proberen we te combineren tot iets nieuws. Het mag geïnspireerd zijn op het verleden, maar er moet ook altijd iets van de toekomst inzitten. Dat is retro-futurisme.

Wat ik me erbij voorstel is een robot met een vintage bloementjes jas aan.

Alex: Bijvoorbeeld, dat zou kunnen (lachend). Om concreter te zijn, op onze nieuwe plaat heb je bij 'God's Gift' gitaren en langs de andere kant zit daar een bijna geprogrammeerde hiphop beat onder. Of een nummer zoals 'Anger Never Dies' of 'The Night Before', die klinken heel retro, maar toch. Als je dat zou vergelijken met een nummer vanuit de jaren '60 dan klinkt dat helemaal niet zoals een nummer uit de jaren '60. Het klinkt 2010 meets 1960 of 1965.

Alex: Dat is in alles zo, ook in kledij. Ik zie er wat retro uit, maar er zijn wel altijd elementen die dat verstoren. Ik ben nooit exact rockabilly. Ik wil niet precies uit de sixties komen, maar iemand die uit het heden komt met invloeden uit de jaren '60.

In een interview met de groep Puggy die ook in het Engels zingen, kwam het ter sprake dat zij het moeilijk vinden om in heel België door te breken. Jullie slaagden daar wel in. Wat is jullie geheim?

Alex: Goh. Wat ons ook wel geholpen heeft, is het feit dat we eerst in het buitenland populair geworden zijn. Ik denk dat dat wel helpt. Ik denk dat je pas indruk maakt op de Belgen wanneer je in het buitenland iets betekent, maar dat niet alleen. Onze Waalse interviews heb ik ook altijd in het Frans gedaan. Ook op radio en tv. Ik denk dat dat je wel sympathiek maakt. Puggy doen hun interviews niet in het Vlaams. Kijk naar Stromae, die probeert ook af en toe in het Nederlands te praten. Dat maakt hem ook meteen sympathieker. Het is een combinatie van het feit dat we goed gelanceerd zijn in het buitenland, dat we altijd veel moeite gedaan hebben om in het Frans te spreken en dat onze nummers gewoon internationaal klinken.

Raymond: Ik denk ook wel dat we in België heel veel Franse invloeden hebben en dat dat mee in de muziek verweven zit.

Alex: Dat is ook zo. Dat is wel het toffe aan Belgische groepen. Dat wij zo een bepaalde combi maken van verschillende culturen die een Nederlander of een Fransman niet kunnen maken. Zeker onze generatie. Wij zijn echt nog zo groot gebracht. Bij mij thuis, wij keken naar RTBF, Antenne Deux, VRT, maar ook naar RTL of BBC. Wij keken dus naar heel veel verschillende zenders. Het bizarre is dat dat tegenwoordig niet meer gebeurt hoewel we in een wereld leven waarin we meer en gemakkelijker kunnen connecteren. In onze tijd had je enkel de BRT dus was je

wel verplicht om daar naar te kijken, maar tegenwoordig heb je enkel al in Vlaanderen zoveel zenders. Het feit dat wij in heel veel verschillende talen naar tv hebben gekeken, zorgt ervoor dat er bij dEUS of bij ons of bij Soulwax een mishmash van culturen in zit die je alleen als Belg kunt hebben. Nederlanders proberen te veel Amerikaans te zijn. De reden waarom wij het goed gedaan hebben in de States in de tijd, kwam doordat wij anders klonken. Wij klonken heel exotisch. Ook bij Amerikaanse hiphop. Dat zijn teksten die nauw aan het hart liggen dus dat kan je best in je eigen taal doen.

Raymond: Je kan dat gewoon niet forceren. Het komt zonder dat je het zelf beseft eruit.

Hooverphonic heeft al heel wat zangeressen versleten. Vorig jaar nog gaf Noémie Wolfs er de brui aan na vijf jaar. Hebben jullie geen schrik dat dat een negatieve invloed heeft op jullie imago: de band die niet in staat is zijn frontvrouwen te behouden?

Alex: Ze gaf er niet de brui aan. We hebben zelf besloten om met haar te stoppen. Dat is een mooi gekuiste versie van de waarheid. Bij Geike was dat anders. Zij heeft er de brui aan gegeven. Dat was ook bij Liesje het geval.

Alex: Wat zou daar eigenlijk negatief aan zijn? Een samenwerking is iets creatief en als dat op is, dan is dat op. Dan kan je beter de volgende stap zetten. Het geeft ons elke keer een nieuwe insteek. Dat zorgt ervoor dat we nog altijd meegaan en dat we nog steeds populair zijn. We brengen gewoon elke keer een nieuw verhaal. Ik had vroeger een negatiever imago dan dat ik nu heb volgens mij. Eén ding doet er bovenal toe en dat is zorgen dat je een goed nummer brengt. De kwaliteit, dat is essentieel en al de rest is eigenlijk niet zo belangrijk. Ik vind het persoonlijk niet negatief.

Raymond: Ons publiek ervaart het toch ook niet als negatief denk ik. 'Badaboum' heeft vijf weken na mekaar op nummer 1 gestaan in de Belgische airplaychart en twee weken op nummer 3 in de Ultratop. Dat wil toch zeggen dat ze de nieuwe Hooverphonic kunnen smaken.

Alex: Ja voilà (lachend). En alle shows worden uitverkocht. Dat is ook de pers, die vinden het boeiend om dat op te kloppen. Noémie heeft een hit, wij hebben een hit, iedereen tevreden.

Nog niet zo lang geleden spraken we met Noémie Wolfs. Zij wijdde de breuk onder andere aan het leeftijdsverschil en aan andere ambities. Kunnen jullie je daarin vinden?

Alex: Noémie wil de wereld veroveren, dat is haar gegund hoor. Ik bedoel, de wereld veroveren is iets dat gebeurt, dat is geen ambitie. It happens. Het is zoals daarnet met de vraag of we Puggy iets kunnen aanraden. Je kan hen niets aanraden. Dat is het juiste nummer op het juiste moment en op de juiste plaats brengen. Wat wij in die twintig jaar geleerd hebben, is dat je niets controleert. Je kan alleen je best doen, zorgen dat je goede muziek maakt en gemotiveerd bent. Op een bepaald moment hebben wij heel veel getoerd, in de tijd dat toeren nog diende om platen te promoten en in de tijd dat er nog platen verkocht werden, en zo kon je je toer financieren. Maar wij hebben ook wel op een bepaald moment serieus in de schulden gestaan. Nu zijn we die allemaal kwijt, maar je mag het ons niet kwalijk nemen dat wij realistisch zijn en dat wij eerder iets hebben van 'whatever happens, happens'. Wij willen geen tienduizenden euro's in een toer in de States steken zonder dat er ginder iets concreet aan de hand is. Ik denk dat Noémie graag droomt, wij zijn wat realistischer. Dat zou dan eventueel kunnen liggen aan dat leeftijdsverschil. Wat zij niet ziet, is dat wij echt wel veel risico's nemen. Met onze ervaring weten wij gewoon wat wel de moeite is om in te investeren en wat niet. Ik denk moest ze slimmer zijn, en dat is nu gevaarlijk wat ik zeg, maar ik bedoel dat niet letterlijk, dan zou ze eigenlijk moeten beseffen dat ze veel van ons zou kunnen leren. Langs de andere kant snap ik dat

jeugdig enthousiasme en vat ik dat ook wel. Ze is jong en wil de wereld zien. Dat is misschien effectief niet combineerbaar.

Een grote ambitie van Wolfs is de wereld rondreizen. Iets wat ze denkt dat Hooverphonic niet meer zal doen. Zijn er geen grootse internationale plannen meer? Alex: Maar wij reizen nog constant (verbouwereerd). We hebben de afgelopen maanden drie keer in Parijs en Amsterdam gezeten voor promo en gaan ook nog naar Griekenland. We spelen binnenkort een concert in Praag en nog eens in Parijs. We zijn een toer aan het voorbereiden in Frankrijk en Nederland en in het najaar spelen we in Budapest. Als we morgen een hit hebben in Polen bijvoorbeeld dan spelen we daar. Dat is het net, het is niet iets wat je zelf beslist, maar wat een hit voor jou beslist. Die vijf jaar dat Noémie bij ons speelde, hebben wij vaak in het buitenland gespeeld (Italië, Polen, Tsjechië, Griekenland, Nederland, etc.). Op een bepaald moment was er een idee om in de States te gaan spelen, maar we merkten dat dat niet haalbaar was en zij wou absoluut naar de States.

De jongste plaat 'In Wonderland' bevat meerdere stemmen. Zoals jullie het zelf zo mooi verwoorden, kozen jullie er deze keer voor om meerdere glazen slippers uit te proberen in plaats van de juiste slipper voor de juiste prinses. Zijn jullie van plan om toch terug op zoek te gaan naar die ene stem of zullen jullie voortaan altijd met verschillende timbres werken?

Alex: Geen flauw idee. We zijn daar op dit moment niet mee bezig. We vinden hoe we aan het toeren zijn heel leuk, maar you never know he. Voor hetzelfde geld komen we iemand tegen waar we van verschieten of misschien dat we een plaat opnemen met Kimberley, Nina en Pieter (de zangeressen en zanger die nu meetoeren met Hooverphonic nvdr.) Wie zal dat zeggen? Het leuke aan wat wij doen, is dat je niets kunt voorspellen. We weten altijd waar we aan beginnen, maar weten nooit waar we gaan eindigen. Op dit moment is het leuk, maar om nu al te zeggen dat we nooit meer dit of dat gaan doen is gewoon tegen onze natuur. Dat is ook wat ik tegen de mensen altijd zeg als ze zeggen dat ik een droomjob heb. Ik heb absoluut een droomjob, maar je moet wel tegen de onzekerheid kunnen. Wij vinden dat geweldig. Dus ja, no clue eigenlijk.

Er zijn ook heel wat strijkers aanwezig verspreid over de nummers op de plaat. Die voorliefde voor strijkers van jou is niet nieuw maar wel opnieuw aanwezig nadat ze afwezig waren op de plaat Reflection. Heb je ze dan zo hard gemist bij Reflection? Alex: Wij hebben negen studiolaten uitgebracht en ik denk dat er op drie niet echt strijkers staan. Op het merendeel dus wel. Het is gewoon een voorliefde. Ik vind dat een ongelooflijk mooi instrument. Dat doet mij iets, dat raakt mij. Mijn favoriete liedjes bevatten bijna altijd strijkers (nadrukkelijk). En waarom? Ik kan dat niet in een theorie uitleggen.

Raymond: Dat is puur een gevoel.

Alex: Moest ik ooit sterven, heb ik al muziek in gedachten en die bevat allemaal strijkers. Ik denk wel eens na over zo'n dingen.

Klopt het dat jullie de nummers van 'In Wonderland' hebben opgespaard, wachtend op de best passende vocals?

Alex: Het waren nummers die we heel tof vonden, maar door een bepaalde stem moesten gezongen worden. Op 'In Wonderland' is dat Janie Price en de manier waarop zij dat zingt, is zo specifiek dat je dat bijna niet door iemand anders kan laten zingen. Janie heeft een heel uitgesproken karakter. Soms kan je een nummer perfect transponeren van een mannenstem naar een vrouwenstem. In 90% van de gevallen als Noémie, Geike of Liesje iets zong, werd dat ook beter, maar af en toe hadden we van die nummers waarbij dat niet zo was. Heel uitzonderlijk. Bij 'Moving' zit er bijvoorbeeld een gitaar die je niet kan transponeren. In 'Badaboum' heb je dat Frans en ik wilde absoluut dat dat door een Française (Emilie Satt nvdr.) gezongen werd.

Niet door een Vlaamse met een accent. In datzelfde nummer zingt de Brit Neil

Thomas de Engelse partij en dat contrast is zo belangrijk voor die song, dat je dat niet anders kan doen. Het zijn van die liedjes die we ongelooflijk tof vonden, maar om die redenen niet konden brengen met Noémie en Geike en die dus in de kluis bleven liggen. En nu was het moment gekomen om die kluis open te breken en de nummers op te nemen met de juiste stemmen.

In 2014 traden jullie op The Night of the Proms op. Nochtans had je in 2008 in een interview met onze hoofdredacteur op Marktrock laten optekenen: "de Proms is voor artiesten die over hun hoogtepunt zijn" én je wou artistieke vrijheid hebben: "liever doen we dat dan zelf". Waarom ben je dan toch 6 jaar later van gedachten veranderd?

Alex: Om twee redenen. Ten eerste hadden we het jaar voordien zelf in het Sportpaleis gespeeld met onze 'with orchestra tour'. Ten tweede waren het jaar dat wij meededen aan de Proms, ook Cee Lo Green en Sam Sparro van de partij. Moesten we daar hebben gestaan met The Simple Minds, had ik nee gezegd. Dat vind ik old school. Maar Cee Lo Green en Sam Sparro maken nog altijd hits en bestrijken het hele spectrum, van alternatief naar mainstream en dan is dat goed voor mij. De affiche was voor mij dus belangrijk en dat jaar klopte dat. Het voordeel aan artiest zijn is dat je niet consequent moet zijn. Ik mag vandaag iets lelijk vinden en binnen vijf jaar weer mooi. Een fashion designer of een schilder kan dat bijvoorbeeld ook.

Alex, jij zegt dat jullie muziek maken voor niet bestaande films. Nu zijn jullie met 'Deep Forest' de titeltrack geworden van de nieuwe fictiereeks 'Chaussee d'Amour'. Hoe zijn regisseurs Pieter Van Hees en Frank Devos bij jullie terecht gekomen?

Alex: Simpel, ze waren op zoek en hebben ons gebeld (lacht). Ze vroegen ons of we iets liggen hadden en met 'Deep Forest' klopte het qua tekst wel en qua mood al helemaal.

Daarnaast worden jullie nummers niet zelden gebruikt voor commercials. Het deuntje (Amalfi, Badaboum) bereikt daardoor een groter doelpubliek. Maar het is ook commercieel gezien interessant als alternatieve inkomsten nu de platenbusiness het erg moeilijk heeft?

Alex: Bij ons is dat vrij eenvoudig. We hebben een nummer en dat is als een kind. Je zet je kind op de wereld en van in het begin moet je dat proberen los te laten. Het leidt zijn eigen leven en op een bepaald moment moet het zijn eigen ritme vinden. Wij proberen eigenlijk zo weinig mogelijk te interfereren. Tenzij er een wapenlobby of een politieke partij op de deur komt kloppen, dan doen we het niet. Voor de rest hebben we iets van, een nummer is een nummer. Als iemand dat wil coveren, mag dat. Willen ze het gebruiken voor een commercial, zolang het niet indruist tegen onze ethiek, hebben we daar eigenlijk geen problemen mee. Dat is effectief een manier om een ander publiek te bereiken en heeft inderdaad geholpen. We zijn daar niet vies van.

Conclusie: Hooverphonic is eerder mainstream/commercieel dan alternatief?

Alex: Neen, eigenlijk is Hooverphonic schizofreen. In het buitenland zijn wij een alternatieve groep, maar in België hebben we door de jaren heen ook een mainstream publiek bereikt.

Jullie nummers zijn al enkele keren echt tot soundtrack van een bestaande film gebombardeerd. Jullie hit 'Mad About You' werd zelfs in drie films gebruikt. Als jullie nu mochten kiezen, welk nummer zouden jullie dan willen lenen aan een film en welk genre zou die film dan moeten zijn?

Alex: En ik mag kiezen wat ik zou willen? 'Badaboum' zou wel heel goed matchen met een Tarantino film denk ik. Die kitscherige disco met die strijkers en dat Frans, ja.

Raymond: Voor mij ook een Tarantino film, maar dan eerder met 'God's Gift'.

Het Eurovisiesongfestival wordt steeds een belangrijker format om je wereldwijd te

tonen. Justin Timberlake trad tijdens de finale op. De winnaar vorig jaar werd gepromoot door Live Nation. Heel wat platenlabels leggen hun focus ook op dit gebeuren omdat er veel kijkers zijn. Is dat niets voor Hooverphonic: deelnemen? Of liever toch maar op safe spelen en hopen tijdens de televoting te mogen optreden als tussenact?

Alex: Nee, ik kijk daar met veel plezier naar. Één keer per jaar eigen ik mij het recht toe om naar wansmaak te kijken en dat is dan het Eurovisiesongfestival. Ik vind dat dan ook echt plezant. Ik moet wel zeggen dat ik de afgelopen jaren maar vier acts zag die voor mij door de beugel konden, waarvan België er gelukkig één was (lacht).

Alex: Wat zouden wij te winnen hebben bij een deelname aan Eurosong? Niets gewoon. Als we winnen zijn we ons alternatief imago in het buitenland kwijt en als we niet winnen gaan we op onze bek hier in België.

Raymond: Het songfestival is voor mij niet meer zoals vroeger. Het is een circus geworden. Ik zou geen enkel nummer kunnen opnoemen van de afgelopen jaren. Vroeger was dat echte muziek. Maar goed, er is duidelijk nog altijd een publiek voor en dat is prima zo.

< Caro Dralants >

'In Wonderland', het nieuwe album van Hooverphonic is nu overal verkrijgbaar:

<https://Hooverphonic.lnk.to/InWonderland>

Info en concertdata: www.hooverphonic.com